

Notat til Folketingets Europaudvalg

om

afgivelse af indlæg i EU-Domstolens præjudicielle sag C-157/10

Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA

1. Indledning

Tribunal Supremo (Spanien) har forelagt EU-Domstolen et præjudicielt spørgsmål om, hvorvidt nationale bestemmelser, hvorefter der ikke gives lempelse i Spanien for skat til andre medlemsstater, der på grund af skattefritagelse m.v. ikke betales, er forenelige med kapitalens fri bevægelighed.

2. Sagens faktiske omstændigheder

Sagen vedrører beskatningen af den spanske bank Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA) af renteindtægter oppebåret i Belgien.

Ifølge den spanske lovgivning kan der alene ske fradrag i Spanien for indkomst oppebåret og beskattet i udlandet, i det omfang skatten rent faktisk er betalt. De spanske skattemyndigheder har på den baggrund forhøjet selskabets skattepligtige indkomst med 6.750.405 ESP (40 570,75 EUR), hvilket beløb BBVA havde fradraget som selskabsskat af renter oppebåret i Belgien. Renteindtægten var omfattet af belgisk skattepligt, men skatten blev ikke betalt på grund af skattefritagelse.

Den forelæggende ret finder det ikke klart, om den spanske lovgivning, hvorefter der alene kan ske fradrag for udenlandsk skat, som er betalt, er i overensstemmelse med kapitalens fri bevægelighed, jf. EUF-traktatens art. 63 og 65. Retten henviser til, at selskaber, der er etableret i Spanien, og som foretager investeringer i Belgien og oppebærer indtægter fra disse, mister den skattefordel, som indrømmes i den belgiske skattelovgivning. Ifølge den forelæggende ret er det indlysende, at den spanske lovgivning afskrækker nationale investorer fra at anbringe deres kapital i Belgien ved at ophæve den skattefordel, som dette land indrømmer. Retten mener, at dette kan udgøre en hindring for frie kapitalbevægelser.

3. Den danske interesse i sagen

Sagen har principiel betydning for Danmark, fordi sagens afgørelse kan få betydning for, om såvel danske interne lempelsesregler som de af Danmark indgåede dobbeltbeskatningsaftaler ifølge hvilke, lempelse for dobbeltbeskatning skal ske efter credit-princippet, kan opretholdes.

Ifølge denne lempelsesmetode, der som hovedregel finder anvendelse for kapitalindtægter i henhold til de af Danmark indgåede dobbeltbeskatningsaftaler, vil skattebegunstigelser indrømmet i en anden stat, der skal komme udenlandske investorer til gode, bevirke, at domicillandet kun kan give credit svarende til den nedsatte skat i kildelandet. Er beskatningen i kildelandet frafaldet, bortfalder dermed også adgangen til credit-lempelse i domicillandet.

Hvis sådanne regler ikke kan opretholdes, vil beskatningen i domicillandet skulle lempes også i tilfælde, hvor der ikke foreligger dobbeltbeskatning, fordi kildestaten ikke udnytter sin beskatningsret.

I visse af de af Danmark indgåede dobbeltbeskatningsaftaler indgår såkaldte ”matching credit”-regler, der sikrer, at en skattefritagelse eller -nedsættelse, der eksempelvis skal medvirke til at tiltrække investeringer til det pågældende land, tilfalder den skattepligtige og ikke domicilstaten. Der er typisk tale om overenskomster i forhold til lande, hvor Danmark – af hensyn til eksempelvis det pågældende lands økonomi – har ønsket at medvirke til at tilskynde danske virksomheder til aktivitet/investering i det pågældende land.

Det vil være særdeles vidtgående, hvis EU-retten fortolkes således, at medlemsstaterne generelt skulle indrømme lempelse af beskatningen, uanset om der rent faktisk er betalt skat i kildelandet. Dette ville være en betydelig indskrænkelse af medlemsstaternes kompetence i relation til den direkte beskatning og samtidig fratage medlemsstaterne kompetencen i forhold til at forbeholde sådanne gunstige lempelsesregler i forhold til udvalgte stater.

4. Den danske regerings synspunkter i sagen

Det er regeringens klare opfattelse, at EUF-traktatens bestemmelser om kapitalens fri bevægelighed ikke er til hinder for, at der som betingelse for at lempe beskatningen i domicillandet stilles krav om, at skatten i forhold til indkomst, der også er skattepligtig i en anden stat (kildelandet), rent faktisk er betalt til denne stat.

Regeringen støtter bl.a. denne opfattelse på, at reglerne for den direkte beskatning, herunder fastsættelse af beskatningsgrundlaget og den skattesats, der skal

finde anvendelse, henhører under medlemsstaternes kompetence, så længe kompetencen udøves under overholdelse af EU-retten, hvilket er fastslået af EU-Domstolen i en række domme.

Det er samtidig regeringens klare opfattelse, at sådanne regler, der stiller som betingelse for lempelse af beskatningen i domicillandet, at skatten er betalt i kildelandet, ikke udgør en forskelsbehandling, der er i strid med EU-retten. Der er således ikke tale om, at den beskatning, domicillandet udøver i forhold til renteindtægterne oppebåret i kildelandet, er forskellig i forhold til renter oppebåret i domicillandet.

Allerede på dette grundlag synes det åbenbart, at traktatens bestemmelser om kapitalens fri bevægelighed ikke er til hinder for, at der som betingelse for at lempe beskatningen stilles krav om, at skatten i forhold til indkomst, der også er skattepligtig i en anden stat, rent faktisk er betalt.

EU-Domstolen har endvidere bl.a. i sag C-128/08, *Jacques Damseaux*, fastslået, at ugunstige virkninger, som kan følge af, at to forskellige medlemsstater udøver deres beskatningskompetence sideløbende med hinanden, i det omfang en sådan udøvelse ikke udgør forskelsbehandling, ikke udgør restriktioner, som er i strid med EU-retten. Det må heraf ligeledes følge, at medlemsstaterne fortsat er kompetente til at fastlægge principperne for og udstrækningen af, i hvilket omfang der kan opnås lempelse for skat af indkomst, der (også) er omfattet af skattepligt til en anden stat.

Af de ovennævnte grunde er det regeringens opfattelse, at Spanien har været berettiget til at nægte fradrag henset til, at BBVA ikke rent faktisk havde betalt den pågældende skat til Belgien på grund af skattefritagelse.